

Jandura Antonín, Josef, Jiří, Věslav, Eugenie roz. Tomášová Šťastná Jarmila, Petr, Jana provd. Schwarthoff

Josef Jandura 1878 – 1940

Přišel s otcem mlynářem Antonínem Jáchymem Jandurou (1838-1922) z Vysokého nad Jizerou, Hrubá Skála na Volyň do Kvasilova v roce 1882 jako čtyřletý chlapec.

Jeho otec postavil na řece Ujstje mlýn, zpočátku vodní, který v roce 1900 vyhořel, později motorový. Pod jeho vedením podnik vzkvétal tak, že když v roce 1908 jeho syn Josef vystudoval v Moskvě vyšší obchodní akademii, rozhodli se společně pro založení továrny na lana, provazy a motouzy. Josef se později rozhodl nepokračovat ve šlépějích otce, nakoupil půdu, zrekonstruoval bývalou provazárnu na moderní kravín, vybudoval chmelnice typu „skobovky“ (30 hektarů), postavil moderní sušárnu a balírnu chmele se šířením a jeho lisováním na export. Byl propagátorem nejmodernějších zemědělských technologií a strojů na Volyni, zakoupených v Čechách.

S manželkou Annou, rozenou Zichovou (1885-1961) měli dva syny.

Jiří (1908-1944) vystudoval po gymnáziu v Nymburce v Praze vysokou školu zemědělskou jako Ing. agronom. 5. února 1934 se oženil s Eugenií rozenou Tomášovou (1915-2003) a 6.3.1936 se jim narodila jediná dcera Jarmila. Jiří zahynul 29. srpna 1944 při náletu Pudlově.

Věslav (1914-1976) po absolvování gymnázia v Nymburce odešel do Belgie, kde v Antverpách dosáhl doktorát obchodních věd.

Jandurovi byla zámožná rodina. V Kvasilově vlastnili statek, moderní chmelárnu, řadu polností, cihelnu s vlastní železniční vlečkou ve Zdobunově a dva obytné domy ve Varšavě.

Katastrofu rodině přinesli Sověti. Otce Josefa Janduru zatkli ve Zdobunově, na nátlak veřejného mínění (podle K. Šereťuka) jej propustili a rodině se podařilo před deportací na Sibiř uniknout do Varšavy, kde Josef v únoru 1940 zemřel. Během německé okupace se Jiří s rodinou a bratrem Věslavem vrátili do Kvasilova a byli Němci pověřeni spravovat jejich majetek, který byl Sověty zestátněn. Roku 1944 chtěli odjet před Sověty do Protektorátu Čechy a Morava. Dostali od německých úřadů v Rowně povolení na cestu do Protektorátu. Na cestě byli však zadrženi před

hranicí u Bohumína, dospělí byli přiděleni k nuceným pracím v tamní drátovně. Jiří zahynul 29. srpna 1944 při náletu v Pudlově.

Ženy a děti tehdy směly po té tragedii odejet dál do Čech, nejdříve zamířily do Nymburka a později do Poděbrad.

Po válce v roce 1946 se vdova Evženie provdala za Věslava, mladšího bratra zahynulého Jiřího. Dcera Jarmila v Praze maturovala na vyšší hospodářské škole a pracovala jako sekretářka na katedře lehké atletiky na Institutu tělesné výchovy a sportu ITVS. Po svatbě s Otakarem Šťastným v roce 1958 musela ITVS opustit, protože manželé na jednom pracovišti (Otakar nastoupil jako odb. asistent na stejné katedře) nesměli pracovat. Stala se pak vědeckou pracovnící na Výzkumném ústavu tělovýchovném, když mezitím dálkově studovala a dokončila Fakultu tělesné výchovy a sportu jako promovaná tělovýchovná pedagožka.

V rámci pražského jara 1968 dostali manželé Šťastní se synem Petrem (nar. 1960) povolení odjet do Portugalska, pro Otakara uzavřel tehdejší státní podnik Pragosport smlouvu s portugalským ministerstvem školství a sportu jako pedagog a organizátor.

Žili tři roky v portugalském Portu, kde se jim 1971 narodila dcera Jana.

Jarmila pracovala na částečný úvazek v Oporto British School jako učitelka sportu a k tomu ještě trénovala ženský tým basketballu FC Porto.

Po skončení tříleté smlouvy v Portu se nevrátili do Československa a jak se tehdy říkalo, emigrovali na západ.

Manžel Otakar nastoupil místo na západoberlínské Svobodné univerzitě a Jarmila se stala profesorkou tělovýchovy na Katolickém gymnaziu St.

Marien v Berlín-Neukölln. Rodina žila v Západním a po pádu zdi ve sjednoceném Berlíně žije dodnes. Děti Petr a Jana zde s úspěchem vystudovali magisterské studium, Petr žije a pracuje s rodinou v Berlíně, kde se jim narodil syn Vico. Jana se provdala za architekta Florianu Schwarthoffa do bavorského Erlangenu, kde oba pracují.

Zdroje:

Miluláš. Šereťuk : Kronika Českého Kvasilova

Miroslav Zich: Kronika rodiny Zichovy

vzpomínky na vyprávění